

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/262/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113226428
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1113226428.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členov senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobcu: M. O., D.. XX.XX.XXXX, H. N. W. Y. XX, N., občan SR, proti žalovanému: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 22C/331/2013-162 zo dňa 7.augusta 2017 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody vo výške 312.686,- €, náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 432.775,- € a konštatovania porušenia jeho práv v zmysle Ústavy SR v súvislosti nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. Er 1252/99 (zbytočné prieťahy) v zmysle nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.12.2009, č. k. II. ÚS 312/09-50, ktorej dôsledkom bolo vykonanie dražby nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu. Zároveň súd prvej inštancie rozhodol, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

1.1. Súd prvej inštancie uviedol, že dokazovaním, ktoré vo veci vykonal zistil, že Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky bola dňa 04.02.2013 doručená žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktorou sa domáhal priznania škody vo výške 312.686,- € (z toho 179.911,- € titulom škody na nehnuteľnom majetku a 132.775,- € titulom škody na hnutel'nom majetku) a nemajetkovej ujmy z dôvodu prepadu do bezdomovstva a zníženia dôstojnosti a znášania neprímeraného bremena minimálne vo výške 200.000,- € za obdobie od 13.10.2005 do 31.01.2013. Ústavný súd SR nálezom zo dňa 10.12.2009, č. k. II. ÚS 312/09-50 vyslovil porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. Er 1252/99. Ústavný súd prikázal Okresnému súdu Bratislava IV konať vo veci vedenej pod sp. zn. Er 1252/99 bez zbytočných prieťahov a zároveň priznal žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2.000,- € a náhradu trov konania. W. C., D.. XX.XX.XXXX, podal na Dražobnú spoločnosť, a.s. dňa 25.01.2005 návrh na vykonanie dražby nehnuteľností zapísanej na LV č. XXX pre k. ú. G. S., a to pozemok A.. Č.. XXXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX O. a rodinný dom súp. č. XXX postavený na parcele č. XXXX. Právny dôvod vzniku pohľadávky uviedol Zmluvu o úvere č. XX-XXXXXX-1 zo dňa 01.10.1992. Z notárskej zápisnice o priebehu dražby zo dňa 11.03.2005, sp. zn. N 124/2005, Nz 10681/2005 súd zistil, že dňa 11.03.2005 notárka osvedčila priebeh dražby, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti, a to pozemok

parc. č. XXXX - zastavané plochy a nádvorcia o výmere XXX O. a rodinný dom súp. č. XXX postavený na parcele č. XXXX. Uvedené nehnuteľnosti nadobudol vydražiteľ W. C., D.. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX za cenu 1.800.000,- Sk. Vyšetrovateľ Policajného zboru začal uznesením a o začatí trestného stíhania zo dňa 12.06.2008, Č.: P-XXX/OVK-N-XXXX trestné stíhanie voči neznámemu páchatelovi vo veci trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 5 zákona č. 140/1961 Zb., v jednočinnom súbehu s trestným činom porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Predmetom krádeže malo byť odcudzenie hnutelných vecí z rodinného domu na ulici W. XX S. N., pričom poškodenému M. O. mala byť konaním neznámeho páchatel'a spôsobená celková škoda 1.237.250,- Sk. Rozsudkom Okresného súdu Lučenec zo dňa 23.11.2010, č. k. 2T 247/2008-1111 bol obžalovaný O. Č. uznaný za vinného z trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 2 písm. a/ zákona č. 140/1961 Zb. Predmetným rozsudkom bol žalobca (M. O.) odkázaný s nárokom na náhradu škody v zmysle § 288 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku na občianske súdne konanie. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 31.03.2009, č. k. 18C 59/2007-241 súd zamietol žalobu žalobcu M. O. voči žalovaným 1/ O. Y. a 2/ Dražobná spoločnosť, a.s., ktorou sa žalobca domáhal vydania nehnuteľnosti. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 26.01.2011, č. k. 19C 181/09-153 súd zamietol žalobu žalobcu M. O. voči žalovaným 1/ W. C. a 2/ Dražobná spoločnosť, a.s., ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti právneho úkonu - zmluvy o vykonaní dražby zo dňa 25.01.2005. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 04.05.2011, č. k. 10C 84/2008-336 súd zamietol žalobu žalobcov M. O., W. O., P. O. a O. V. O., ktorou sa žalobcovia domáhali voči žalovaným 1/ Slovenská republika zastúpená Generálnou prokuratúrou SR a 2/ Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra SR náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Z dodatku k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom zo dňa 04.04.2013 súd zistil, že žalobca doplnil svoju žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody o ďalšie skutkové okolnosti, odôvodňujúce škodu, ktorá mala vzniknúť žalobcovi. Oznámením o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 22.07.2013 Ministerstvo spravodlivosti SR vyhodnotilo nárok žalobcu, ktorým sa domáhal predbežného prerokovania nároku na náhradu škody v celkovej výške 645.461,- €, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. Er 1252/99, ako nedôvodnú, nakoľko nebolo preukázané kumulatívne splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Predmetné oznámenie bolo žalobcovi dňa 29.07.2013.

1.2. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že zamietol návrhy na vykonanie dokazovania predvolaním právnej zástupkyne žalobcu, ktorá ho zastupovala v konaní pred Ústavným súdom SR a ustanovením znalca z odboru ekonomiky, aby vypracoval posudok na právne úkony, ktoré žalobca musel spraviť od príchodu z azylového konania po pojednávanie dňa 26.04.2017, rozsudkami Okresného súdu Bratislava I a Bratislava IV ako aj prebiehajúcimi konaniami na týchto súdoch tak, ako ich označil žalobca na pojednávaní dňa 07.08.2017, ako aj výsluchom svedkyne F. O. predtým S. G., z dôvodu, že tieto nepovažoval za potrebné vykonať s ohľadom na vyslovený predbežný právny názor súdu (premlčanie nároku žalobcu). Pokiaľ ide o dôkazy navrhnuté na pojednávaní dňa 07.08.2017 tieto súd zamietol s ohľadom na skutočnosť, že strany sporu boli poučené a možnosti predložiť dôkazy v lehote do 30.06.2017, pričom boli poučené o následkoch sudcovskej koncentrácie v zmysle § 153 C.s.p. a uvedené dôkazy boli navrhnuté po uplynutí sudcovskej lehoty.

1.3. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 4, § 9 ods. 1, §19 ods. 1,3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len "zákon č. 514/2003 Z. z."), keď uviedol, že sa v prvom rade zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovaným, keď zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov napr. na zistenie výšky škody. Zákon č. 514/2003 Z. z. obsahuje osobitnú právnu úpravu premlčania práva na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom odlišnú od všeobecnej úpravy v Občianskom zákonníku. Podľa tejto právnej úpravy sa právo na náhradu škody spôsobenej orgánom štátu alebo verejnej moci premlčí po uplynutí troch rokov odo dňa, kedy sa poškodený o škodu dozvedel alebo po troch rokoch odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda, ak je podmienkou pre uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí po desiatich rokoch odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda. Súd prvej inštancie poukázal nato, že z hľadiska práva je potrebné rozlíšiť objektívnu a subjektívnu lehotu na uplatnenie nároku na náhradu škody. Subjektívna lehota - právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď

sa poškodený dozvedel o škode. Dozvedieť sa o škode znamená, že poškodený subjekt sa dozvedel o majetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú je možné natoľko objektívne vyčísliť v peniazoch, že je možné právo na jej náhradu dôvodne uplatniť na súde. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plyní premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Objektívna lehota - najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda alebo odo dňa, keď došlo k nesprávnemu úradnému postupu; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím o zatknutí, zdržaní alebo inom pozbavení osobnej slobody alebo rozhodnutím o trestne, ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe. Podľa Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20.03.2012, sp. zn. 5 MCdo 13/2010 ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody je nesprávny úradný postup, potom pre začiatok plynutia trojročnej subjektívnej premlčacej doby v zmysle ustanovenia § 22 ods. 1 vety prvej zákona č. 58/1969 Zb. je rozhodujúci okamih, kedy sa poškodený dozvedel o škode, v takom prípade na rozdiel od škody uplatňovanej vydaním nezákonného rozhodnutia, pre plynutie premlčacej doby nemá právny význam zrušenie rozhodnutia, ktorému prípadne i predchádzal nesprávny úradný postup ani deň jeho doručenia (oznámenia) poškodenému. Jediným predpokladom začiatku plynutia premlčacej doby je okamih, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Poškodený sa dozvie o škode vtedy, ak sú mu známe skutkové okolnosti, z ktorých možno zistiť vznik škody (v predpokladanej výške) zakladajúcej jej uplatnenie v zmysle zákona č. 58/1969 Zb., preto nie je určujúce, či napríklad (ne)správnosť úradného postupu bola v inom konaní zisťovaná, prípadne vzniknuté následky mohli byť v takom konaní reparačné a či výsledky takéhoto konania (jeho právne závery) boli poškodenému známe; v uvedenom okamihu teda nemusí byť daná (napr. z rozhodnutia súdu vyplývajúca) nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednosti povinného subjektu.

1.4. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu je premlčaný. Rozhodujúcim okamihom pre určenie počiatku plynutia premlčacej lehoty je deň, kedy sa žalobca o škode dozvedel. V tomto smere súd prvej inštancie poukázal najmä na samotný obsah žaloby zo dňa 02.08.2013, ako aj návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 02.02.2013, v ktorých žalobca uvádza, že po príchode zo zahraničia dňa 13.10.2005 sa dozvedel o vykonanej dražbe, ktorá mala za následok to, že prišiel spolu s rodinou o nehnuteľnosti, v dôsledku ktorej skutočnosti sa prepadol do bezdomovectva. Pokiaľ ide o škodu na hnutelných veciach, ktorú si žalobca vyčíslil v sume 132.775,- €, o existencii tejto škody sa žalobca dozvedel najneskôr v roku 2008, kedy vyšetrovateľ začal trestné stíhanie voči neznámemu páchatelovi, ktorý mal z domu v pôvodnom vlastníctve žalobcu odcudziť viaceré hnutelné veci, čím mal žalobcovi (ako poškodenému v trestnom konaní) spôsobiť škodu vo výške cca 1.237.250,- Sk (viď uznesenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície zo dňa 12.06.2008, ČVS: ORP-507/OVK-B4-2007). Z uvedených listín predložených žalobcom je zrejmé, že žalobca sa najneskôr v priebehu roku 2005 dozvedel o škode, ktorá mu vznikla v dôsledku vykonanej dražby nehnuteľností a v roku 2008 o škode, ktorá mu vznikla odcudzením hnutelných vecí. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, súd je toho názoru, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy predstavuje čiastkový nárok, ktorého sa môže žalobca v konaní domáhať v súvislosti s nárokom na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, pričom tento nárok sa rovnako premlčuje v trojročnej premlčacej lehote (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 278/2007). V danom prípade mal súd za to, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorý si žalobca odvodzoval v dôsledku údajného prepadu do bezdomovectva a neprimeraného zaťaženia vykonávaním právnych úkonov od 13.10.2005, predstavuje nárok o ktorom sa žalobca musel dozvedieť už v roku 2005, kedy ako sám uvádzal, sa spolu s rodinou od 13.10.2005 ocitol na ulici a následne spolu žili v nepriaznivých podmienkach. Žaloba, ktorou si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalovaného bola podaná na súde až 06.08.2013, teda viac ako tri roky po tom, ako sa žalobca o škode dozvedel.

1.5. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že až rozhodnutím ústavného súdu sa dozvedel o spôsobenej škode, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku prieťahov Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. Er 1252/99, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca si musel byť vedomý existencie prieťahov v konaní už pred rozhodnutím ústavného súdu, nakoľko mal vedomosť o tom, že od 01.03.2001 Okresný súd Bratislava IV až do podania sťažnosti žalobcu na ústavný súd nerozhodol o návrhu žalobcu, ktorým sa domáhal odkladu výkonu exekúcie a rovnako že súd nerozhodol o námietkach žalobcu zo 04.08.1999, nakoľko v opačnom prípade by mu boli zo strany okresného súdu doručené rozhodnutia o predmetných návrhoch resp. námietkach. Aj v prípade, ak by súd pripustil výklad žalobcu, že premlčacia lehota na uplatnenie nároku na náhradu škodu mu mala plynúť od doručenia nálezu ústavného súdu, ktorým boli skonštatované prieťahy v konaní (s čím sa však súd nestotožňuje) považuje za potrebné poukázať, že nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 312/09 bol doručený

právnej zástupkyňi žalobcu, ktorá ho zastupovala v konaní pred ústavným súdom, dňa 03.02.2010 (ako to vyplýva z tvrdení žalobcu uvádzaných v žalobe a žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom zo dňa 02.02.2013). Od tohto okamihu by začala žalobcovi plynúť trojročná premlčacia lehota, t.j. do 03.02.2013 v tomto prípade do 04.02.2013, keďže dňa 03.02.2013 bola nedeľa. V zmysle ustanovenia § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. premlčacia lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov. Z uvedeného vyplýva, že žalobcovi neplynula trojročná premlčacia lehota v období predbežného prerokovania nároku na náhradu škody v zmysle podanej žiadosti, a to od 04.02.2013 do 29.07.2013, kedy prevzal oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, ktorým sa predbežné prerokovanie končí. Vzhľadom k tomu, že žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v posledný deň trojročnej premlčacej lehoty a v čase predbežného prerokovania nároku mu premlčacia lehota neplynula, dňom nasledujúcim po doručení oznámenia o výsledku predbežného prerokovania pokračovalo žalobcovi plynutie premlčacej lehoty, ktorá uplynula 30.07.2013. Nakoľko žalobca podal žalobu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na Okresnom súde Bratislava IV až 06.08.2013, žaloba bola podaná po uplynutí premlčacej lehoty, a teda nárok žalobcu je aj tak premlčaný. Napokon súd na záver uvádza, že v prípade, ak by premlčacia lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom plynula až od doručenia nálezu ústavného súdu, rozhodujúcim okamihom pre začatie plynutia premlčacej lehoty by bola skutočnosť, kedy nález prevzala právna zástupkyňa žalobcu, ktorá v konaní žalobcu zastupovala a nie kedy táto nález doručila prípadne oznámila žalobcovi, ako žalobca namietal.

1.6. V súvislosti s námietkami žalobcu o tom, že súd nemá prihliadať na premlčanie, nakoľko by to bolo v rozpore s dobrými mravmi, súd prvej inštancie uviedol, že výkon práva v rozpore s dobrými mravmi znamená, že výkon práva sa ocitá v rozpore s uznávaným názorom majority spoločnosti, ktorá vo vzájomných vzťahoch určuje aký má byť výkon práva, aby bol v súlade so základnými a všeobecne uznávanými a rešpektovanými zásadami mravného správania sa členov spoločnosti. V danom prípade, skutočnosť, že súd prihliadol na námietku žalovaného ohľadom premlčania nároku žalobcu na náhradu škody, nie je v rozpore s dobrými mravmi. Ako správne poznamenal žalobca vo svojom vyjadrení, ústavný súd opakovane vo svojich rozhodnutiach konštatoval, že námietka premlčania zásadne dobrým mravom neodporuje, to však nevylučuje výskyt situácií, v ktorých je uplatnenie tejto námietky výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by za takejto situácie zánik nároku v dôsledku premlčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil. V predmetnej veci súd opätovne poukazuje na skutočnosť, že žalobca sa o existencii škody dozvedel minimálne v roku 2005 resp. 2008 (vo vzťahu ku škode na hnuiteľných veciach) a len skutočnosť, že bol až do roku 2013, kedy podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, nečinný a nedomáhal sa nároku na náhradu škody skôr, a teda sám si zaviniť uplynutie premlčacej lehoty, nie je dôvodom, pre ktorý by prihliadnutie na námietku premlčania uplatnenú žalovaným malo odporovať dobrým mravom.

1.7. Pokiaľ sa žalobca domáhal petitom č. 3 žaloby vyslovenia že "Základné ľudské práva a slobody M. O. zaručené Ústavou Slovenskej republiky čl. 19 (1) Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a ochranu mena, čl. 20 (1) Každý má právo vlastníť majetok, čl. 21 (1) Obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva, postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. Er 1252/99 porušené boli" súd prvej inštancie v prvom rade poukázal na skutočnosť, že žalobca v žalobe ani podanom doplnení tento svoj nárok na vyslovenie porušenia základného práva bližšie neodôvodnil. Aj v prípade, ak by podaná žaloba odôvodňovala takto uplatnený nárok, platná právna úprava neumožňuje takýto výrok všeobecného súdu. S návrhom na vyslovenie porušenia základných práv v zmysle Ústavy Slovenskej republiky je možné sa obrátiť na Ústavný súd Slovenskej republiky. Všeobecný súd nemá právomoc na takéto prejednanie, čo vyplýva aj z ustanovenia § 3 Civilného sporového poriadku, pričom takúto žalobu nemožno postúpiť Ústavnému súdu Slovenskej republiky, ako súdu s právomocou prejednať takýto návrh, nakoľko tým nie sú splnené zákonné podmienky na podanie návrhu na Ústavný súd Slovenskej republiky (viď rozhodnutie PL. ÚS 12/95, PL. ÚS 13/99). Súd preto žalobu žalobcu v tejto časti tiež zamietol.

1.8. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s §255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému, ktorí bol v konaní úspešný, nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi, nakoľko žalovaný v rámci vyjadrenia k žalobe aj v záverečnej reči na pojednávaní konanom dňa 07.08.2017 uviedol, že si náhradu trov konania voči žalobcovi neuplatňuje.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil žalobe vyhovel alebo aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Svoje odvolanie odôvodnil ustanovením § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., a tým, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a zároveň tým, že súd nevykonával dôkazy, ktoré navrhol na zistenie rozhodujúcich skutočností podľa § 365 ods. 1 písm. c) C.s.p. K nesprávnemu procesnému postupu došlo tým, že súd na pojednávaní dňa 26.4.2017 jeho návrh na výsluch právnej zástupkyne, ktorá ho zastupovala pred Ústavným súdom SR ignoroval (nevydal o tomto návrhu žiadne uznesenie, ani ho neodmietol ani ho nepotvrdil) a napriek jeho ďalším návrhom na doplnenie dokazovania (ustanovenie súdneho znalca z odboru ekonomiky, výsluch svedka S. G.) súd všetky jeho návrhy uznesením zamietol a ich nevykonania ani písomne neodôvodnil čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces keď v tomto smere namietal porušenie práva na odôvodnený rozsudok.

2.1. Žalobca odôvodnil svoje odvolanie aj ustanovením § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., keď mal zato, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď sa nestotožnil s argumentáciou súdu vo veci výšky primeranej nemajetkovej ujmy a je preto toho názoru, že súd pri posudzovaní primeranosti požadovaného nároku na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nesprávne právne posúdil vec. Zotrvával na tom, že vznesená námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi, keď poukázal na európsky dohovor ktorý vo svojich judikátoch ktoré tvorili prílohu jeho posledného podania definoval za akých podmienok by súd nemal prihliadať na námietku premlčania, ktorá by mohla byť v rozpore s dobrými mravmi, keď súd by mal, prihliadať na komplexný príbeh a sociálne postavenie obidvoch strán. Ak došlo k nepomeru žalobcu a žalovaným v rámci namietania premlčania poukázal nato, že konaním žalovanej sme boli dotknutí na osobnostných právach a osobnostné práva sú sporné čo sa týka premlčania.

2.2. Záverom uviedol, že si s poukazom na ustanovenie § 366 C.s.p. uplatňuje novosti v sporovom konaní a v rámci procesného útoku a procesnej obrany žiada odvolací súd aby v odvolacom konaní boli uplatnené dôkazy, ktoré súd prvej inštancie nevykonával alebo dokonca ignoroval. Osobitne poukázal na skutočnosť, že žiadosť o prerokovanie náhrady škody bola podaná v lehote a bola dôvodná a odmietnutím tejto žiadosti sa psychická situácia v rodine vyhrotila, až do rozpadu rodiny, následne príčinné súvislosti viedli k ochoreniu srdca infarktomyokardu, ktoré súd vo svojom rozsudku ani nespomenul. Z tohto titulu poškodenie zdravia je nárok žalobcu nepremlčaný.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1.7.2016 / ďalej len „C.s.p.“/ ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

5. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie C.s.p. preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379, 380 ods. 1 C.s.p. v napadnutom rozsahu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 387 ods. 2 dáva odvolaciemu súdu možnosť, v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobca domáha voči štátu náhrady škody vo výške 312.686,- €, náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 432.775,- € a konštatovania porušenia jeho práv v súvislosti nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. Er 1252/99 (zbytočné prietahy) v zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.12.2009, č. k. II. ÚS 312/09-50, ktorej dôsledkom bolo vykonanie dražby nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu a to v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

8. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

9. Podľa § 17 ods.1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

10. Podľa § 19 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

11. Po oboznámení sa s obsahom spisu má odvolací súd zato, že preskúmanej veci rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 C.s.p., pretože súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci. Súd prvej inštancie citoval vyššie uvedené ustanovenia zákona 514/2003 Z.z. ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a ktoré ho vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaným viedli k zamietnutiu žaloby, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody ako aj náhrady nemajetkovej ujmy, z v súvislosti nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v prieťahoch v konaní na Okresnom súde Bratislava IV sp. zn. Er 1252/99, keď správne dospel k záveru, že žalovaným vznesená námietka premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi. Rovnako správne súd prvej inštancie dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby v časti konštatovania porušenia práv žalobcu v zmysle Ústavy SR v súvislosti s nepsrávnym úradným postupom. Súd prvej inštancie vyššie prijaté právne závery primerane vysvetlil a z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie teda svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2,3 C.s.p.) na ktoré odôvodnenie poukazuje aj odvolací súd a s ktorým sa s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. stotožňuje.

12. Právne irelevantné súd námietky žalobcu, týkajúce sa porušenia jeho práva na spravodlivý proces (pozri odsek 2) týkajúce sa toho, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhované dokazovanie a nevykonanie dôkazov písomne neodôvodnil. Odvolací súd za uvedenú námietku považuje nedôvodnú, pretože súd prvej inštancie úplne zistil skutkový stav veci z vykonaných dôkazov a správne posúdil, že vykonanie týchto ďalších dôkazov by nevedlo k zisteniu iných rozhodujúcich skutočností pre rozhodnutie vo veci. Skutočnosť prečo súd prvej inštancie ďalšie navrhované dôkazy nevykoná súd aj odôvodnil priamo na pojednávaní dňa 7.8.2017 (pozri čl. 159 spisu) a aj v odôvodnení napadnutého rozsudku (pozri odsek napadnutého rozsudku č. 21). Nadovšetko konanie začalo ešte pred 30.6.2016 platili ustanovenia O.s.p. a v zmysle § 153 ods. 1 O.s.p., súd rozhodoval na základe skutkového stavu veci zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi stranami konania sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemal dôvodné a závažné pochybnosti. To znamená, že nebol viazaný dôkaznými návrhmi strán sporu a rozhodovanie o tom, ktorý z navrhovaných dôkazov bude vykonaný, bol výlučne na rozhodnutí súdu a nie stranách konania / 120 ods. 1 O.s.p. /. Rovnako aj súčasná právna úprava v zmysle § 185 ods. 1 C.s.p. dáva právomoc súdu rozhodnúť o tom, ktorý dôkaz bude vykonaný a ktorý nie. Vzhľadom na uvedené odvolací súd zastáva jednoznačný záver, že nevykonanie dôkazov podľa predstáv strán sporu konania, nie je postupom, ktorý má za následok porušenie ich práv na spravodlivý proces, keď navyše vykonanie týchto dôkazov bolo vzhľadom na dôvodne vznesenú námietku premlčania pre rozhodnutie vo veci bezvýznamné.

13. Žalobca v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci, keď zotrval na tom, že vznesená námietka premlčania zo strany žalovaného bola uplatnená v rozpore s dobrými mravmi a že náhrada nemajetkovej ujmy sa nepremlčuje (pozri odsek 2.1.1).

13.1. Odvolací súd považuje aj tieto námietky žalobcu za nedôvodné. Ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka je všeobecným ustanovením hmotno-právnej povahy, ktoré dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi, a v prípade, že tomu tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť. Pokiaľ ide o výkon práva, ktoré strane konania dáva priamo právny predpis, prichádza do úvahy aplikácia tohto ustanovenia len vo výnimočných prípadoch. Dobrými mravmi rozumie ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Týmto normám zásadne neodporuje, ak namieta niekto premlčanie práva uplatňovaného voči nemu, nakoľko inštitút premlčania prispievajúci k istote v právnych vzťahoch je inštitútom zákonným a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa podľa zákona premlčuje. Ak by výkon práva namietat' premlčanie uplatneného nároku bol len prostriedkom umožňujúcim poškodiť iného účastníka právneho vzťahu,

zatiaľ čo dosiahnutie vlastného zmyslu a účelu sledovaného právnu norou by zostalo vedľajšie a z hľadiska konajúceho by bolo bez významu, jednalo by sa tak síce o výkon práva, ktorý je formálne so zákonom v súlade, avšak išlo by o výraz zneužitia tohto subjektívneho práva na úkor druhého účastníka a teda o výkon v rozpore s dobrými mravmi. O konanie vykazujúce znaky priameho úmyslu poškodiť druhú stranu konania by však nebolo možné uvažovať za okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatneného nároku vyvodzovaný, ale len z konkrétnych okolností, za ktorých bola námietka premlčania tohto nároku uplatnená. Tieto okolnosti pritom museli byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odoprenie práva uplatniť námietku premlčania (uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 31.08.2004 sp. zn. 25 Cdo 2648/2003). Úvaha súdu o tom, či výkon práv a povinností je v rozpore s dobrými mravmi, musí byť podložená konkrétnymi zisteniami v konaní. Súlad výkonu práv a povinností s dobrými mravmi musí vychádzať z komplexného hodnotenia konkrétnej situácie a to na oboch stranách sporu (nielen osoby vykonávajúcej určité právo, ale aj osoby týmto dotknutej). S prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti a miestne a časové súvislosti a nezávisle od vedomia a vôle (zavinenia) toho, kto právo alebo povinnosť vykonáva. Vo všeobecnosti nemožno opodstatnene vznesenú námietku premlčania považovať za konanie, ktoré by zakladalo konanie v rozpore s dobrými mravmi, keďže inštitút premlčania je zákonným inštitútom a prispieva k právnej istote v právnych vzťahoch. Znaky konania zakladajúce priamy úmysel poškodiť druhú stranu konania je potrebné vyvodzovať z okolností existujúcich v čase uplatnenia námietky premlčania, ktoré musia byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do právnej istoty odopretím práva uplatniť námietku premlčania.

13.2. Odvolací súd s poukazom na argumentáciu v predchádzajúcom odseku o nepovažoval námietku žalobcu, že nie je možné prihliadať na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného z dôvodu, že táto je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka za dôvodnú, keď zastáva názor, že žalobcovi nič nebránilo pri uplatnení si nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy titulom nesprávneho úradného, aby si uplatnil tento svoj nárok aj v rámci plynutia premlčacej doby v zmysle ustanovenia § 19 zákona č. 514/2003 Z.z. (spolu so 6-mesačnou lehotou na predbežné prerokovanie nároku). Znaky konania vykazujúce priamy úmysel poškodiť druhú stranu konania je potrebné vyvodzovať z tých okolností, za ktorých bola námietka premlčania tohto nároku uplatnená a nie z okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatňovaného nároku odvodzovaný, t.j. rozhodujúce a určujúce pre odopretie účinkov námietky premlčania sú okolnosti, ktoré existovali v čase uplatnenia námietky premlčania. Tieto okolnosti musia byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do právnej istoty, akým je neumožnenie práva uplatniť námietku premlčania, čo v prejednávanej veci splnené nebolo.

13.3. K námietkam, že náhrada nemajetkovej ujmy sa nepremlčuje odvolací súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, ktorý dospel k záveru, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje (pozri rozsudok NS SR 2 Cdo 278/2007, Rozsudok sp.zn. 2 Cdo 194/2011 uverejnené v Zbierke rozhodnutí NS SR pod č. 58/2014).

14. Ďalšími námietkami žalobcu uvedených v odvolaní (odsek 2.2) sa odvolací súd opätovne nezoberal, keď tieto nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

15. Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.).

16. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 , v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobcu nevyhovел a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mal žalovaný v odvolacom konaní plný úspech a vznikol mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).